

PREZES
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
W LUBLINIE

20-074 Lublin, ul. Spokojna 9a
Tel. (0-81) 532-35-31, 743-77-30, 532-54-48, Tel/Fax (0-81) 532-08-26
E-mail: lublin@uokik.gov.pl

Lublin, dnia 29 grudnia 2000 r.

RLU – 562S-9/2000/MW

Urząd
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Delegatura w Lublinie
Wpłynęło / Wysłano dnia 29.01.2001
L dz

Decyzja RLU – Nr 24/2000

Na podstawie

Art. 104 k.p.a. w związku z art.5 ust. 1 pkt. 6 i 8 ustawy z dnia 24 lutego 1990 r. o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym i ochronie interesów konsumentów (tekst jedn. Dz.U. z 1999 r. Nr 52 poz. 547.), po rozpatrzeniu sprawy wszczętej z urzędu przeciwko Zamojskiej Korporacji Energetycznej S.A. ul. Koźmiana 1 w Zamościu, w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **nie stwierdza się** stosowania praktyki monopolistycznej, polegającej na narzucaniu uciążliwych warunków umowy dostawy energii elektrycznej, poprzez pobieranie za okres od lutego do maja 1999 r. opłaty przesyłowej stałej według taryfy energetycznej C 11 w zawyżonej wysokości, przynoszącej Zamojskiej Korporacji Energetycznej S.A. w Zamościu nieuzasadnione korzyści oraz stwarzaniu konsumentom uciążliwych warunków dochodzenia swoich praw.

Uzasadnienie

Na skutek licznych skarg wniesionych przez konsumentów na Zamojską Korporację Energetyczną S.A. w Zamościu, a w szczególności skargi Pana [REDAKTOWANE] z Hrubieszowa reprezentującego 58 odbiorców energii elektrycznej z tego miasta, Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatura w Lublinie podjęła czynności wyjaśniające w sprawie, a następnie uwzględniając poczynione w tym trybie ustalenia, działając na

podstawie art. 17 ust. 1 i 4 ustawy o przeciwdziałaniu /.../, w związku z § 2 pkt. 4 oraz § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1999 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 7 poz. 55) i art. 479²⁸ k.p.c. – wszczął w dniu 5 maja 2000 r. postępowanie administracyjne z urzędu przeciwko Zamojskiej Korporacji Energetycznej S. A. w Zamościu w przedmiocie stwierdzenia stosowania praktyki monopolistycznej na rynku dostawy energii elektrycznej, polegającej na nadużywaniu przez przedsiębiorcę pozycji dominującej na rynku, poprzez narzucanie odbiorcom energii uciążliwych warunków umowy dostawy, przynoszących dostawcy nieuzasadnione korzyści oraz stwarzanie konsumentom uciążliwych warunków dochodzenia swoich praw, co może stanowić naruszenie art. 5 ust. 1 pkt.6 i 8 w/w ustawy.

Odbiorcy energii kwestionowali przede wszystkim wysokość pobieranej przez dostawcę opłaty stałej według taryfy energetycznej C 11 w okresie trzech miesięcy 1999 r. tj. od lutego do maja 1999 r. Fakt wycofania się przez dostawcę z naliczania i pobierania opłaty w kwestionowanej wysokości poprzez zmianę proporcji w opłacie stałej i zmiennej po trzech miesiącach obowiązywania kwestionowanej taryfy był, zdaniem wnioskodawców oraz organu antymonopolowego potwierdzeniem nieprawidłowości w ustaleniu opłaty w tej grupie taryfowej i nasunął podejrzenie uzyskania przez Korporację w krótkim okresie czasu znacznych i zupełnie nieuzasadnionych korzyści.

Ustosunkowując się do przedstawionych zarzutów Zamojska Korporacja Energetyczna S.A. w Zamościu – zwana dalej Korporacją, w złożonych wyjaśnieniach stwierdziła, że nie stosuje praktyk monopolistycznych, wniosła o oddalenie zarzutów i wyjaśniła, co następuje:

Faktem jest, że Zamojska Korporacja Energetyczna wprowadziła dla grupy taryfowej C-11 i C-12 od dnia 2.03.1999 r. jako jeden ze składników opłaty za energię elektryczną opłatę przesyłową stałą. Taryfa ta została opracowana zgodnie z Prawem Energetycznym i rozporządzeniami wykonawczymi: Rozporządzeniem Ministra Gospodarki z dnia 21 października 1998 r. w sprawie szczegółowych warunków przyłączania podmiotów do sieci elektroenergetycznej, pokrywania kosztów przyłączenia, obrotu energią elektryczną, świadczenia usług przesyłowych, ruchu sieciowego i eksploatacji sieci oraz standartów jakościowych obsługi odbiorców i Rozporządzeniem Ministra Gospodarki z dnia 3 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasad rozliczeń w obrocie energią elektryczną, w tym rozliczeń z indywidualnymi odbiorcami w lokalach.

Taryfa zatwierdzona została decyzją Prezesa URE nr DTA-821/1277-A/1/99/JB/6/211/310/337 z dnia 15 lutego 1999 r. W związku z powyższym dostawca działał zgodnie z prawem i o żadnej dowolności poczynić nie może być mowy. Fakt, że wprowadzone 02.03. 1999 r. stawki w grupach taryfowych C11 i C12 zostały zmienione po niecałych trzech miesiącach obowiązywania nie

świadczy o tym, że zostały źle skalkulowane. Zgodnie z w/w rozporządzeniem taryfowym, w taryfie nie powinno występować substydiowanie skrośne i każdy z odbiorców powinien pokrywać koszty jakie generuje. Stawki wyliczone w taryfie zatwierdzonej w lutym 1999 tak właśnie zostały skalkulowane. Zamojska Korporacja Energetyczna, wychodząc jednak naprzeciw żądaniom odbiorców dotyczącym zmiany proporcji pomiędzy stawkami opłat przesyłowych stałych i zmiennych postanowiła zmienić stawki opłat przesyłowych stałych i zmiennych, co zostało zatwierdzone przez URE 7 maja 1999 r.. Nie należy tego jednak odczytywać jako zmniejszenie stawek opłat – wprawdzie opłata przesyłowa stała została zmniejszona z ponad 8 zł do 0,50 zł, ale jednocześnie opłata przesyłowa zmienna została podniesiona z 5,87 gr. na 15,05 gr. Spowodowało to przeniesienie kosztów z odbiorców drobnych- zużywających mało energii na większych. Z tego powodu dostawca nie uzyskał żadnych nieuzasadnionych korzyści, a jeżeli już - to straty, ponieważ nielicznym odbiorcom, u których nie występował jakikolwiek pobór energii w okresie 02.03 - 22.05. 1999 r. skorygował faktury na minus.

W sumie w w/w okresie opłata stałą zostało obciążonych 37 283 odbiorców.

Zakład Energetyczny wyjaśnił również zasady konstrukcji rachunków za energię elektryczną wystawianych na podstawie wyżej opisanej taryfy.

Organ antymonopolowy ustalił i zważył, co następuje:

Zamojska Korporacja Energetyczna S.A. w Zamościu na lokalnym rynku dostawy energii elektrycznej zajmuje pozycję monopolistyczną w rozumieniu art. 2 pkt. 6 ustawy o przeciwdziałaniu /.../, gdyż nie spotyka się z konkurencją ze strony innych przedsiębiorców (monopol sieciowy). Odnoszą się więc do niej wprost sankcje ustawy o przeciwdziałaniu (...) w sytuacji, gdy ogranicza w sposób sprzeczny z prawem, w następstwie swojej pozycji rynkowej samodzielność innych uczestników rynku, w tym i konsumentów.

Rynkiem relewantnym w sprawie jest rynek dostawy energii elektrycznej przez Zamojską Korporację Energetyczną dla odbiorców obciążanych wg taryfy energetycznej C 11 i C 12 w okresie od lutego do maja 1999 r.

Oznaczenie grupy taryfowej C 11 i C 12 oznaczają jedno lub dwustrefowe grupy taryfowe energii dla odbiorców zasilanych z sieci niskich napięć o mocy umownej nie większej niż 40 kW i zabezpieczeniu przedlicznikowym w torze prądowym nie większym niż 63 A.

Dostawa energii elektrycznej dla odbiorców indywidualnych w lokalach odbywa się na podstawie umów o dostawę energii.

Od dnia 1 stycznia 1999 r. - zmienił się stan prawny dotyczący m. in. warunków ustalania opłat za energię elektryczną. Podstawą ustalania opłat zgodnie z postanowieniami art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 1997 r. Nr 54 poz. 348 ze zm.) stały się taryfy dla energii elektrycznej tj. zbiór opłat i cen oraz warunków ich stosowania, które ustalają same przedsiębiorstwa energetyczne. Warunkiem niezbędnym do wejścia w życie taryfy jest jej zatwierdzenie przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, który bada ich zgodność z wymogami określonymi w w/w ustawie

oraz w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 3 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasad rozliczeń w obrocie energią elektryczną, w tym rozliczeń z indywidualnymi odbiorcami w lokalach (Dz. U. Nr 153 poz. 1002 ze zm.), przy czym taryfy te nie mogą być zastosowane wcześniej niż po upływie 14 dni od daty ich publikacji.

Do dnia 31.12. 1998 r. obowiązywały wzory umowy o dostarczanie energii elektrycznej wprowadzone Zarządzeniem Ministra Energetyki i Energii Atomowej z dnia 3 maja 1978 r. w sprawie warunków dostarczania energii (MP z 1978 r. Nr 16 poz. 55) . Do czasu wejścia w życie pierwszej taryfy obowiązywały ceny urzędowe ustalane przez Ministra Finansów (Cenniki Energii Elektrycznej) .

Zapis par.16 w/w wzoru umowy stanowił, że w przypadku zmiany przepisów lub cenników, na które umowa się powołuje, ulegają automatycznie zmianie odnośne postanowienia umowy. W okresie więc do 2 marca 1999 r. tj. wprowadzenia pierwszej taryfy dla Zamojskiej Korporacji Energetycznej S.A. dostawa energii odbywała się w oparciu o stare wzory umowy, zmodyfikowane zgodnie z treścią cyt. wyżej par. 16, a odbiorcy rozliczani byli po starych, urzędowych cenach. Natomiast z odbiorcami podłączanymi do wspólnej sieci w okresie od 1 stycznia do marca 1999 r. zawierane były umowy o sprzedaż energii elektrycznej i świadczenie usług przesyłowych w oparciu o stare wzory nieco tylko zmodyfikowane. W okresie po 2 marca 2000 r. Korporacja dla odbiorców podłączanych do wspólnej sieci opracowała na podstawie ustawy Prawo energetyczne i przepisów wykonawczych nowy wzór umowy oraz pobierała opłaty w oparciu o taryfy.

Nowy wzór umowy w par. 4 pkt.6 stanowił, że ceny i stawki opłat za energię elektryczną, usługi przesyłowe i opłatę abonamentową określa Taryfa dla energii elektrycznej ustalona przez ZKE S.A. i zatwierdzona przez Prezesa URE oraz opublikowana w Biuletynie.

O nowych zasadach rozliczeń (tj. od 2 marca 1999 r.) za pobraną energię elektryczną Zamojska Korporacja Energetyczna S.A. poinformowała odbiorców w prasie lokalnej (jedna notatka z dnia 27.02. 1999 r. , 2 notatki w dniu 2.03. 1999 r. i 10 notatek po 2.03. 1999 r.) oraz za pomocą ulotek.

W analizowanym stanie faktycznym ceny i opłaty w formie taryf ustalone przez Zamojską Korporację Energetyczną zostały zatwierdzone decyzją Prezesa URE nr DTA-821/2708-A/2/99/JF z dnia 15 lutego 1999 r. i ogłoszone w tym samym dniu w „Biuletynie Branżowym Urzędu Regulacji Energetyki – Energia elektryczna” nr 10. zaczęły obowiązywać od dnia 02.03. 1999 r.

W tym miejscu organ antymonopolowy wyjaśnia, że wszystkie taryfy zatwierdzane są przez Prezesa URE w formie decyzji administracyjnej. Zatwierdzenie taryfy poprzedzone jest analizą pod kątem zgodności z obowiązującymi przepisami ustawy i rozporządzenia. W związku z tym w trybie postępowania administracyjnego w sprawie ich zatwierdzania badany jest poziom i wzrost poszczególnych pozycji kosztów, na podstawie których Przedsiębiorstwo ustala w taryfie ceny i stawki opłat za energię elektryczną.

Konstrukcja cen i opłat oraz zasad kształtowania i regulacji taryf są całkowicie odmienne od zasad obowiązujących do 31 grudnia 1998 r. Składają się ze składników:

- stałego - rekompensującego przedsiębiorstwu energetycznemu ponoszone przez niego koszty - eksploatacji przyłączy, eksploatacji, odtworzenia, modernizacji i rozwoju sieci, przesyłania energii sieciami innych napięć i sieciami innych przedsiębiorstw sieciowych a także budowy i eksploatacji układów pomiarowych - rozliczeniowych oraz wykorzystania infrastruktury technicznej, koniecznej do zapewnienia dostarczania energii elektrycznej;
- zmiennego - rekompensującego koszty zakupu energii w ilości niezbędnej do pokrycia różnicy bilansowej oraz utrzymania standardów jakościowych dostarczanej energii.

W związku z tym, opłaty za energię elektryczną, jakimi obciążany jest odbiorca stanowią sumę następujących iloczynów:

- ceny energii i ilości pobranej energii;
- składnika stałego opłaty za usługę przesyłową i wielkości mocy przyłączeniowej;
- składnika zmiennego opłaty za usługę przesyłową i ilości pobranej energii;
- stawki opłaty abonamentowej (rekompensującej ponoszone koszty obsługi handlowej).

Na mocy więc obowiązujących przepisów, nawet jeżeli odbiorca nie pobiera energii, to i tak obciążany jest opłatami rekompensującymi sprzedawcy ponoszone przez niego koszty utrzymania sieci, w wysokości zależnej od wielkości ustalonej w umowie mocy przyłączeniowej oraz koszty obsługi handlowej.

W grupach odbiorców C11 i C 12 Korporacja wprowadziła opłatę przesyłową stałą w wysokości 8 zł, a opłatę przesyłową zmienną w wysokości 5, 87 gr. Tak skonstruowaną opłatą Zamojska Korporacja Energetyczna obciążyła 37 283 odbiorców.

Taka sytuacja, spotkała się ze sprzeciwem pewnej grupy odbiorców, zważywszy na fakt, że dotychczas wg Cennika Ministra Finansów odbiorcy obciążani byli jedynie za:

- stawki opłat za pobraną energię elektryczną;
- miesięczne opłaty eksploatacyjne.

Szczególnie poszkodowali wydawali się być ci odbiorcy z grupy taryfowej C 11 i C 12, którzy wykazali w analizowanym okresie zerowe lub znikome zużycie energii elektrycznej. Pomimo tego bowiem, obciążeni zostali wysoką opłatą z tytułu kosztów stałych ustaloną w oparciu o moc przyłączeniową.

Na skutek więc napływających z terenu całej Polski do dostawców energii elektrycznej reklamacji, Prezes URE zasugerował przedsiębiorstwom energetycznym - w tym również Zamojskiej Korporacji Energetycznej, by wstrzymała wystawianie rachunków do czasu uzgodnienia nowego sposobu dokonywania rozliczeń. W tym celu Korporacja w trybie art. 155 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks Postępowania Administracyjnego wniosła do Prezesa URE o dokonanie korekty wprowadzonej taryfy, która polegała na zmniejszeniu w grupach taryfowych, których odbiorcy nie byli wyposażeni we wskaźnik mocy maksymalnej, składnika stałego stawki opłaty za usługę przesyłową, poprzez przeniesienie części kosztów z tego składnika do składnika

zmiennego bądź do ceny energii. I tak , w w/w grupach taryfowych stawka opłaty przesyłowej stałej została zmniejszona do 0,50 gr , a stawka opłaty przesyłowej zmiennej zwiększona do 15,05 gr .

Dla odbiorców o małym poborze oznaczało to kwotowy spadek opłat w stosunku do opłat ponoszonych na podstawie cen i opłat ustalonych w zatwierdzonej taryfie , a dla odbiorców o dużym poborze energii i wysokim stopniu wykorzystania mocy przyłączeniowej skutek był przeciwny .

W dniu 7 maja 1999 r. na wniosek Korporacji Prezes URE decyzją nr DTA – 821/2708 – A/4/99/AB zatwierdził dokonaną przez dostawcę zmianę taryfy dla energii elektrycznej i z tą datą korekta została opublikowana w Biuletynie Branżowym URE – Energia elektryczna .

Zgodnie z art. 47 ust. 4 ustawy – Prawo energetyczne , zatwierdzona przez Prezesa URE taryfa może zacząć obowiązywać nie wcześniej niż po upływie 14 dni od jej publikacji.

W związku z tym, Korporacja taryfę korygującą wprowadziła w życie od 22 maja 1999 r.

Wprawdzie nowa taryfa zaczęła obowiązywać od 22 maja 1999 r. , lecz jedynie od woli Korporacji- zdaniem URE – Departament Taryf - zależało , czy zastosuje skorygowane ceny i stawki opłat z datą wsteczną tj. od 02.03.1999 r.- czego ta jednak nie uczyniła.

Organ antymonopolowy przeanalizował materiały dostarczone z 23 przedsiębiorstw energetycznych z terenu Polski pod kątem ewentualnej korekty rachunków za energię elektryczną w grupie taryfowej C11i C12 za okres obowiązywania pierwszej taryfy .

Wyniki tej analizy wskazują , że :

1. Niektóre przedsiębiorstwa energetyczne nie musiały dokonywać korekty pierwszej taryfy , ze względu na właściwą proporcję opłat ustaloną w tej taryfie - np. Zakłady Energetyczne w Łodzi , Warszawie , Koszalinie , Słupsku, STOEN S.A. w Krakowie.
2. Niektóre przedsiębiorstwa energetyczne pomimo , wprowadzenia radykalnych zmian w pierwszej taryfie nie dokonały żadnych korekt w rachunkach ze energią elektryczną – np. Zakłady Energetyczne w Rzeszowie , ZE Okręg Radomsko – Kielecki, Energetyka Beskidzka , Kaliska , Górnośląski Zakład Energetyczny, ESSA Szczecin .
3. Część przedsiębiorstw energetycznych jako zasadę przyjęła korektę rachunków z pierwszej obowiązującej taryfy w w/w grupie odbiorców mających zerowe zużycie energii w tym okresie , z tym, że :
 - tylko dla odbiorców w budownictwie jednorodzinym w systemie gospodarczym i dla odbiorców z zawieszoną działalnością gospodarczą - ZE Wrocław ;
 - dla wszystkich odbiorców z zerowym zużyciem w tej grupie – ZE Będzin, Bydgoszcz ;
 - korekcie uległy rachunki na skutek złożonych odwołań – ZE Opole, Częstochowa;
 - dokonano upustów w rachunkach , tak by nie były wyższe więcej jak o 13 % w stosunku do poprzednich – Energetyka Poznańska;

- dokonano upustów w tych rachunkach , gdzie wystąpiła duża dynamika opłat- ZE Toruń ;
 - dokonano korekty rachunków do poziomu poprzedniego – ZE Płock;
 - dokonano korekty dla odbiorców powyżej 200 kWh wg obowiązującej taryfy, dla pozostałych obniżono opłatę za moc przyłączeniową wg najniższego zabezpieczenia przedliniowego 10 A. – ZE Toruń .
4. W zasadzie nie korygowano rachunków z pierwszej taryfy , ale wyjątkowo :
- dla odbiorców B11- korekta ze względu na zmianę sposobu rozliczenia opłaty przesyłowej stałej – w miejsce rozliczenia w zł/ MW wprowadzono opłatę w zł/m-c – ZE Wałbrzych;
 - korekta tylko w przypadku zmiany przez odbiorcę zabezpieczeń przedlicznikowych na niższe , lub jeżeli w umowie zamówiona przez odbiorcę moc przyłączeniowa była niższa od mocy wyliczonej z zabezpieczeń i przyjętej do rozliczenia – ZE Jelenia Góra;
 - tylko wtedy , gdy odbiorca prosił o zmniejszenie mocy zamówionej, lub gdy odbiorca rozliczany był w taryfie C(jako prowizorka budowlana) i można było zmienić na taryfę G – Gdańska Kompania Energetyczna.
5. W przedmiotowym okresie wstrzymał się z wystawianiem rachunków za energię elektryczną – ZE Gorzów .

Art. 5 ust. 1 pkt. 6 ustawy o przeciwdziałaniu /.../ stanowi , że praktyką monopolistyczną jest nadużywanie pozycji dominującej na rynku, poprzez narzucanie uciążliwych warunków umowy , przynoszących przedsiębiorcy narzucającemu te warunki nieuzasadnione korzyści , przy czym wszystkie w/w przesłanki muszą wystąpić łącznie .

Jak wyżej wspomniano, Zamojska Korporacja Energetyczna S.A. posiada na rynku pozycję monopolistyczną (dominującą), odnoszą się więc do niej zakazy wymienione w w/w przepisie .

Z racji posiadanej siły rynkowej dostawca potencjalnie może narzucić swoim kontrahentom , każdy warunek umowy , w tym również dotyczący ceny . Specyfika umowy cywilno – prawnej o dostawę energii elektrycznej zawieranej w oparciu o umowę adhezyjną (przez przystąpienie) , czy to w warunkach ceny urzędowej , czy też regulowanej nie pozwala stwierdzić , że jest to cena narzucona . Sposób wprowadzenia przez Korporację nowej ceny za energię w dniu 2.03. 1999 r. w świetle zapisów umowy o dostawę nie może budzić zastrzeżeń organu antymonopolowego. Zapis umowy stanowił o automatycznym obowiązywaniu nowej ceny w przypadku zmiany przepisów , tak więc Korporacja nie była zobowiązana do zmiany zapisów w umowach .

Korporacja pobierała opłaty określone w Taryfie dla Energii zatwierdzonej decyzją Prezesa URE nr DTA-821/1277-A/99/JB/6/211/310/337 z dnia 15 .02. 1999 r. , a zatem opłaty pobierane były w oparciu o obowiązujący i zgodny z wymogami Prawa energetycznego akt prawny. Skoro zatem ceny i opłaty zawarte w taryfach , jak również sposób ich wprowadzenia był legalny nie spełniona została przesłanka narzucenia tego warunku umowy .

Uciążliwy warunek umowy oznacza każdy warunek będący dla jednej ze stron umowy ciężarem większym od powszechnie przyjętych w stosunkach danego rodzaju .

W ocenie Urzędu, obowiązujące w okresie 2 marzec – 22 maj 1999 r. ceny energii elektrycznej dla odbiorców obciążonych taryfą C 11 nie stanowią uciążliwego warunku umowy.

Decydują o tym następujące okoliczności:

- taryfa ustalona przez Zamojską Korporację Energetyczną w lutym 1999 r. odpowiadała obowiązującym przepisom prawa energetycznego, co zostało potwierdzone decyzją Prezesa URE w sprawie jej zatwierdzenia;
- taryfa sporządzona została również zgodnie z par. 49 ust. 2 cyt. wyżej rozporządzenia, dotyczącego dopuszczalnych wzrostów cen i stawek opłat dla odbiorców indywidualnych w lokalach;
- z dokumentów załączonych o zatwierdzenie taryfy wynikało, że Korporacja w 1999 r. na działalności związanej z obrotem energią elektryczną uzyska wynik dodatni w wys. 3 202 tys. zł, zaś na działalności przesyłania i dystrybucji energii elektrycznej wynik ujemny w wysokości 13 227 tys. zł.; z czego wynika, że stawki opłat za usługę przesyłową energii zostały ustalone w wysokości nie pozwalającej na pokrycie kosztów tej działalności;
- Fakt znacznego obniżenia na skutek korekty taryfy opłaty przesyłowej stałej tj. z 8 zł do 0,50 zł, nie stanowi nieuzasadnionej korzyści w kontekście podwyższenia opłaty przesyłowej zmiennej z 5,87 gr. na 15,05 grosza
- brak jest podstaw prawnych do uznania opłat wniesionych przez odbiorców w oparciu o wyliczenia dostawcy w okresie od 2 marca 1999 r. do 22 maja 1999 r. jako „nadpłatę”, i do rozliczenia jej w następnych okresach, jak tym bardziej do nakazania przez Prezesa URE zwrotu „nadpłaty” odbiorcom, którzy zapłacili maksymalne opłaty.

Skoro Korporacja nie narzuciła uciążliwych warunków umowy, nie mogła odnieść nieuzasadnionej korzyści, nie można więc przypisać jej praktyki monopolistycznej z art. 5 ust. 1 ust. 6 ustawy o przeciwdziałaniu /.../.

Organ antymonopolowy zarzucił Zamojskiej Korporacji Energetycznej również stosowanie praktyki monopolistycznej, polegającej na stwarzaniu konsumentom uciążliwych warunków dochodzenia swoich praw, co może stanowić praktykę z art. 5 ust. 1 pkt. 8 ustawy o przeciwdziałaniu /.../.

Praktyka ta może występować jedynie w sytuacji, gdy przedsiębiorca ją stosujący nadużywa w ten sposób swojej pozycji dominującej na rynku.

„Za uciążliwy warunek dochodzenia przez konsumentów swoich praw należy uznać każdy warunek oznaczający dla konsumenta utrudnienie w egzystencji jego prawa na tle stosunku jaki go łączy z przedsiębiorcą stosującym taką praktykę”, – Ustawa o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym – Komentarz Tadeusz Ławicki.

W ustalonym stanie faktycznych, organ antymonopolowy dokonał analizy działań faktycznych jakie podjęła Korporacja na skutek reklamacji jakie wpłynęły od odbiorców energii z grupy taryfowej C 11 i C 12 z tytułu rachunków za energię za okres od 02.03. – 22.05. 1999 r. pod kątem art. 5 ust. 1 pkt. 8 ustawy o przeciwdziałaniu /.../.

Ocena warunków narzuconych konsumentom, a wynikających z działań Korporacji powinna mieć charakter zobiektywizowany w tym sensie, iż należałoby rozważyć, czy w hipotetycznej sytuacji istnienia równości obu stron

tego stosunku konsument zawarłby umowę i czy przedsiębiorca zdołałby te uciążliwości narzucić .

Generalnie , odbiorcy za w/w okres , zostali rozliczeni według zasad oraz z zastosowaniem cen i opłat zatwierdzonych decyzją URE z dnia 15.02. 1999 r. Jedyne odstępstwo od powyższej zasady uczyniono w stosunku do odbiorców , u których w przedmiotowym okresie nie wystąpił pobór energii. W tej sytuacji , na każdorazowy pisemny wniosek odbiorcy dokonano rozliczenia korekcyjnego przy zastosowaniu stawek skorygowanych , obowiązujących od dnia 22.05. 1999 r.

Mając na uwadze podobne rozwiązania zastosowane w porównywalnej sytuacji przez innych dostawców na terenie kraju oraz fakt braku podstawy prawnej do uznania opłat wniesionych przez odbiorców w oparciu o wyliczenia dostawcy w spornym okresie jako „nadpłatę „ i rozliczenia jej w następnych okresach oraz tym bardziej , do nakazania Korporacji zwrotu „nadpłaty” odbiorcom, którzy zapłacili maksymalne opłaty , organ antymonopolowy nie stwierdza stosowania przez Korporację w/w praktyki .

Mając powyższe na względzie Urząd orzekł jak w sentencji .

Od decyzji niniejszej przysługuje stronom odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Antymonopolowego w terminie dwutygodniowym od daty doręczenia decyzji za pośrednictwem niniejszej Delegatury .

Otrzymuje :

1/ Zamojska Korporacja Energetyczna S.A.

ul. Koźmiana 1

22- 400 Zamość

DYREKTOR

Krzysztof Daszyński